

SPELL BOUND

megbűvölve

RACHEL
HAWKINS

SPELL

BOUND

megbűvölve

fine
selection

RACHEL HAWKINS

SPELL BOUND

m e g b ű v ö l v e

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Az ügynökök gyöngyének, Holy Rootnak,
aki Bizonyos Írókat a szakadék széléről is képes visszarántani,
és aki megtalálta nekem és Sophie-nak a tökéletes otthont.*

ELSŐ RÉSZ

Ej, ej, milyen különös is ma minden. Tegnap pedig még minden egészen rendes volt. Vajon csakugyan megváltoztam-e az éjszaka? Nézzük csak: ma reggel, amikor fölébredtem, még az voltam-e, aki voltam? Úgy rémlik, mint ha egy kicsit más lettem volna. De ha nem az vagyok, az a kérdés, kicsoda is vagyok voltaképpen. Borzasztó!

ALICE CSODAORSZÁGBAN

(Ford.: Kosztolányi Dezső)

I. FEJEZET

A varázslással általában csak a baj van. Akkor klassz, amikor hajfestésre vagy repülésre használsz, vagy arra, hogy éjszakává változtasd a nappalt. De a legtöbb esetben robbanással, könnyekkel vagy seggre eséssel végződik a semmi kel- lős közepén, és úgy érzed magad, mintha a hét törpe a fejedben bá- nyászna aranyat. Csákánnyal.

Bár lehet, hogy ezt a törpés dolgot csak én érzem.

Az a nagy hátulütője az Itinerisszel való utazásnak – egy varázska- pu, amin át egyik helyről a másikra jutsz –, amit a testeddel művel. Mintha kifordítana, mint egy kesztyűt. De most volt a legrosszabb. Remegtem, mint a kocsonya. Valószínűleg az adrenalinból. A szívem ki akart ugrani a bordáim közül.

Mélyeket lélegeztem, és próbáltam csillapítani vágató pulzu- som. Oké. Az Itineris kiköpött... valahol. Azért volt bajos megállapí- tani az érkezés helyét, mert, mert képtelen voltam szétfeszíteni a sze- mem. Az biztos, hogy meleg és csendes helyre érkeztem. Megtapo- gattam a földet. Fű, kövek, néhány ág.

Fel akartam emelni a fejem, de már az ötlettől is minden idegvégződésems felsikoltott: *meg ne próbáld!*

Fogcsikorgatva úgy döntöttem, legjobb lesz először felmérni a teret, aztán majd meglátjuk.

Egészen ma reggelig démon voltam és varázserővel rendelkeztem, de a varázserőmet egy bűbájnak köszönhetően elvesztettem. Na, jó. Éppenséggel nem vesztettem el, mert ott éreztem magamban. Mintha ezernyi lepke repkedett volna a hasamban. Csak éppen nem tudtam előcsalogatni magamból. Szóval, olyan volt, mintha nem is lenne.

De nem csak a varázserőmtől kellett megválnom. Hanem a legjobb barátomtól, Jennától is. Meg az apámtól. Meg Archertől, a szerelmemtől. Meg Caltól, a vőlegényemtől. Tudom, a szerelmi életem kicsit komplikált.

A szívem egy másodpercig jobban fájta ezért a négy emberért, mint a fejem. Komolyan nem tudtam volna megmondani, kiért aggódom jobban.

Jenna vámpír volt, ami azt jelenti, hogy elméletileg meg tudja védeni magát. De a Thorne Abbey-ben megtaláltam összetört vérkövét. A vérkő a vámpírság mellékhatásaitól óvta meg. Ha fényes nappal fosztották meg tőle, akkor szénné égett.

Aztán ott volt apa, akit alávetettek a Megfosztásnak, ami azt jelentette, hogy még nálam is erőtlenebb lett. Nekem legalább megmaradt a varázserőm – bár használni képtelen voltam. Amikor legutóbb láttam, egy cellában feküdt, a Megfosztás nyomán csupa lila folt lett a teste. Archer is vele volt. Amennyire tudom, a Thorne Abbey megtámadásakor mindketten a cellában tartózkodtak.

Rabok voltak, amikor Daisie, egy másik démon, segítségével a Tanács felgyújtotta Thorne Abbey-t.

Cal berohant az égő házba, hogy megmentse őket, de előbb még a lelkemre kötötte, hogy meneküljek el az Itinerisszel anyámhoz, aki állítólag Aislinn Brannickkal, a szörnyvadászok vezetőjével volt. Mivel a Brannickok rólunk is tudták, hogy szörnyek vagyunk, fel nem foghattam, hogy anyám miért kereste éppen az ő társaságát.

Így kerültem ide, ahol a hátamon fekvő Archer kardját markoltam. A fejem hasogatott.

Talán az lenne a legjobb, ha ebben a testhelyzetben várnám meg anyámat. Milyen kézenfekvő megoldás!

Felsóhajtottam. Szellő zizegett a leveleket a magasban. Ez a tuti terv. Mozdulatlanul várni, hogy valaki rám találjon.

Szemhéjamon éles fény hatolt át. Felemelt kézzel próbáltam kivédeni. Biztos voltam benne, hogy az egyik Brannick áll fölöttem egy fáklyával.

Egy kísértetre még véletlenül sem számítottam.

Pedig Elodie Parris szelleme állt a lábamnál összefont karral, és rosszállóan nézett rám. Olyan erősen fénylett, hogy amikor felültem, hunyorognom kellett. Elodie-t az ükanyám ölte meg tavaly (hosszú történet), és a varázserőnek köszönhetően, amit a halála előtt kölcsönzött nekem, most hozzám volt kötve.

– Itt kornyadoztam – szólaltam meg rekedten –, és biztos voltam benne, hogy ez az éjszaka már nem lehet rosszabb, de tévedtem.

Elodie a fejét rázta, és egy pillanatra felizzott a teste. Mozgott a szája, de hang nem jött ki rajta. A szellemlétnek az a nagy hátránya, hogy megnémulsz. Az arckifejezéséből, és abból a néhány szófoszlányból, amit leolvastam a szájáról, azt a következtetést vontam le, hogy talán most jobb is így.

– Jól van, na! Nincs idő a veszekedésre! – álltam fel Archer kardját botként használva. Nem volt holdas az éjszaka, de Elodie

derengésének köszönhetően láttam valamennyit a környezetemből. Jobbára fákat. Abból sokat, de mást nem.

– Van valami ötleted, hogy hol lehetünk?

Elodie vállat vont, és ezt tátogetta:

– Egy erdőben.

– Nem mondd! – Szóval a „nincs idő a veszekedésre!”-mondat rossz felütés volt a részemről. Körbenéztem. – Mivel még sötét van, ugyanabban az időzónában lehetünk. Nem utazhattam messzire. De elég meleg van. Melegebb, mint a Thorne Abbey-nél.

Elodie szája ismét mozogni kezdett. De csak sokadik próbálkozásra tudtam leolvasni, mit mond:

– Mi volt az úti célod?

– A Brannickok – feleltem. Elodie szeme elkerekedett, és járni kezdett a szája, mint a motolla. Gondolom, azt tudatta velem, mekkora marha vagyok.

– Tudom-tudom! – próbáltam feltartott kézzel belefojtani a néma szemrehányásöszönt. – Ijesztő, ír szörnyvadászok. Oké, talán nem a legjobb ötlet. De Cal azt mondta, az anyám velük van. – Leintettem, amikor szellemszája ismét mozogni kezdett. – Nem, én sem tudom, miért. Csak annyit tudok, hogy az Itineris most megszívott, mert az egyetlen ijesztő, vörös hajú nőszemély te vagy a környéken – dörgöltem meg szabadon maradt kezemmel a szemem. – Akkor talán...

Vonyítás hasított a levegőbe.

Nyeltem egy nagyot, és megszorítottam a kardot.

– Reménykedjünk benne, hogy bármi is ez, nem felénk jön...

Újabb vonyítás hallatszott, ezúttal közelebből. Az aljnövényzet recsegni-ropogni kezdett. Felmerült bennem, hogy elfutok, de a lábam olyan volt, mint egy rongybabáé. Kizárt dolog, hogy fel tudtam

volna venni a versenyt egy farkasemberrel. Vagyis az egyetlen esélyem, hogy legyőzőm.

Vagy a vacsorája leszek.

– Már csak ez hiányzott! – emeltem fel a kardot, és az izmaim síkítva ellenkeztek. Éreztem, hogy varázserőm bizseregni kezd a gyomromban, aztán belém hasított a rémület. *Normális vagyok*, emlékeztettem magam. Egy hétköznapi, tizenhét éves lány akar szembenézni egy vérfarkassal, és nincs más fegyvere, csak egy... na, jó. Van nálam egy bazi nagy kard és egy házi kísértet. Azért ez már valami.

Elodie unatkozó arccal nézett az erdő felé.

– Bocs, de nem zavar, hogy egy farkasember robog felénk? – kockáztattam meg a kérdést.

Fénylő alakjára mutatva ezt tátogetta:

– Már úgylis halott vagyok.

– Azt tudom, de ha én is meghalok, nem leszünk a legjobb szellempajtások!

Elodie olyan arcot vágott, mintha ez nem hatotta volna meg.

A vonyítás még közelebből hallatszott, felemeltem a kardom.

Aztán egy vicsorgó, nagy és szőrös alak vetődött ki a fák közül.

Felkiáltottam, és még Elodie is hátraugrott. Vagy pontosabban, lebegett.

Egy pillanatra mindhárman megdermedtünk. Úgy markoltam a kardot, mint egy baseballütőt, Elodie a föld fölött lebegett, a vérfarkas ugrásra készen lekuporodott előttünk. Nem tudtam, hogy hím vagy nőstény szörny-e, csak azt, hogy fiatal. A szája habzott. A farkasemberek mindig nyáladznak, mint a kisbabák.

A lény lesunyta a fejét, leeresztett karddal vártam, mikor veti rám magát. De ahelyett, hogy a torkomnak ugrott volna, vinnyogni kezdett, mintha sírna.

Megdöbbentően emberi szemébe néztem. Teli volt könnyekkel meg félelemmel. Rengeteg félelemmel. Erősen zihált, mintha sokat futott volna.

Arra gondoltam, hogy az Itineris mégsem olyan rossz dolog. Valami megrémítette, és egy vérfarkast nem sok dolog rémiszthetett meg... Az ijesztő prodigiumvadászok előkelő helyen szerepeltek a listán.

– Elodie... – szólítottam meg, de kialudt, mint egy szemét szentjánosbogár.

A vérfarkasra és rám sötétség borult. Káromkodtam, a farkas felmordult, mintha saját nyelvén ugyanezt tenné. Egy másodpercig az egész erdő csendes volt és mozdulatlan, szinte már reménykedni kezdtem...

Aztán a következő pillanatban elszabadult a pokol.

2. FEJEZET

Kiáltást hallottam, a vérfarkas felvakkantott. Dulakodás hangjai következtek, amit egy nyekkenés rekesztett be. Aztán már csak a saját lélegzetemet hallottam. A szemem sarkából mozgást éreztem, és ösztönösen arra indultam. Magam előtt tartottam a kardom.

Éles fény hasított a szemembe, élesebb, mint Elodie-é. Lehunytam a szemem, és megbotlottam valamiben. Valami lesújtott előrenyújtott karomra, és felkiáltottam a fájdalomtól. Megbénult kezemből kicsúszott a kard. Újabb ütés ért. Ezúttal a combom hátsó felén, és a hátamra estem. Valaki a mellkasomra ült, és csontos térddek szorították le a karomat. Amikor egy hegyes tárgy szúródott az államnak, felnyögtem.

Egy magas hang a következőt kérdezte:

– Mi vagy te?

Óvatosan kinyitottam a szemem. Az elemlámpa, ami az előbb elvakított, a fejemtől pár méterre feküdt, és elég világosságot adott ahhoz, hogy meglássam a rajtam trónoló tizenéves lányt.

Egy hatodikos fektetett vállra? Ez elég megalázó.

Aztán az állam alá szegeződő penge emlékeztetett rá, hogy ez a hatodikos késsel szaladgál.

– Nem vagyok semmi – válaszoltam, és megpróbáltam minél kevésbé kinyitni a szám. Szemem hozzászokott a homályhoz, és észrevettem, hogy a lánynak vörös haja van. Bármennyire furcsa volt, hogy egy kislány kést nyom a nyakamhoz, az első gondolatom mégiscsak ez volt: „Hála istennek!”

Lehet, hogy kisebb, mint gondoltam, de máskülönben megegyezett azzal, ahogy a Brannickokat elképzeltem. A Brannickok a nők kiterjedt családjának számítottak. Csak nők lehettek a családban. De mivel tudtam, hogy a gyereket nem a gólya hozza, sejtettem, hogy azért férfiaknak is lenniük kellett a közelben. Egy nagy varázserejű fehér boszorkánytól származtak, akit Maeve Brannicknak neveztek, és életüket a gonosz kiirtásának szentelték.

Csak az volt a probléma, hogy az ő meghatározásuk szerint éppen beleillett a gonosz kategóriájába.

A lány összehúzta a szemöldökét, és közelebb hajolt:

– Érzem, hogy valami vagy, és az nem ember. Vagy elárulod, vagy felvágom a szíved, és én derítem ki! – sziszegte.

– Kemény csaj vagy – mondtam.

Tovább mélyült a ránc a szemöldöke között.

– A Brannickokat keresem – mondtam. – Te biztosan közéjük tartozol. Vörös haj, kegyetlen arc. Stimmel a személyleírás.

– Hogy hívnak? – kérdezte, és még erősebben nyomta államnak a tört.

– Sophie Mercerneke – feleltem összeszorított fogakkal.

Elkerekedett a szeme:

– Az lehetetlen! – Hangja most először csengett úgy, mint egy hatodikosé.

– Pedig így hívnak.

Egy másodpercig bizonytalanul nézett, aztán a tőr egy centire eltávolodott a nyakamtól. Éppen erre vártam.

Az oldalamra perdültem. A mozdulattól annyira megsajdult a vállam, hogy könny szökött a szemembe, de megérte. A lány lefordult rólam.

Felkiáltott, és valami koppant a földön. Nagyon-nagyon bíztam benne, hogy a tőr. Nem volt időm megnézni. Négykézláb Archer kardjáért másztam. Megfogtam a markolatát, aztán a kardra támaszkodva felálltam. A lány csak kuporgott, és levegő után kapkodott. A vagány cserkész arckifejezés lehullott róla, és csak egy ijedt kislány maradt.

Csak azt nem tudtam, mivel váltottam ki ezt belőle. Továbbra is botként használtam a kardot, tehát nem rá szegeztem. A térdem úgy citerázott, hogy ő is látta. Arcomat könnyek és izzadságcseppek bárázdálták. A legkevésbé sem voltam ijesztőnek nevezhető.

Aztán eszembe jutott, milyen képet vágott, amikor meghallotta a nevem. Ismert, vagy legalábbis hallott rólam. Tehát azt is tudta, mi vagyok.

Vagyis, hogy mi voltam.

Elővettem a legjobb démonkirálynő-ábrázatomat. Ez bizonyos nehézségekbe ütközött, mert a szemembe lógott a hajam, és folyt az orrom.

– Hogy hívnak? – kérdeztem.

A lány engem nézett, de közben a földet tapogatta. Gondolom, a tőrt kereste.

– Izzy – felelte.

Felszaladt a szemöldököm. Nem az a név, amitől az ember összehúzza magát.

Izzy feltehetően leolvasta az arcomról, mire gondolkodok, mert pontosított:

– Isolde Brannick. Aislinn lánya, aki Fiona lánya volt, aki...

– Elég lesz! Csupa vasszűz leszármazottja vagy.

Megsimítottam az arcom. A szemem szárazon égett. Talán még soha nem éreztem ennyire fáradtnak magam. A fejem, mintha betonnal lett volna teli, és a szívem is lassú volt és nehéz. Ráadásul valami nyugtalanító érzés gyötört, mintha megfeledkeztem volna valami fontosról. De nem törtem rajta a fejem, hanem újra Izzyre összpontosítottam:

– Grace Mercert keresem. – Amikor kimondtam anyám nevét, nagy és fájdalmas gombóc keletkezett a torkomban. – Úgy hallottam, a Brannickoknál van, sürgősen meg kell találnom.

Hogy a vállára omolhassak, és ezer évig zokogjak – tettem hozzá gondolatban.

De Izzy a fejét rázta:

– Nincs nálunk Grace Mercer.

– Az lehetetlen! – mondtam. Izzy képe hullámszerűen kezdett előttém, és rájöttem, hogy könnyeken át látom. – Cal azt mondta, itt van! – remegett meg a hangom.

Izzy kihúzta magát ültében.

– Akárki is az a Cal, tévedett. A főhadiszálláson csak Brannickok vannak.

Megtalálni anyát. Másra sem tudtam gondolni, mióta Cal beryant a lángok közé.

Ha megtalálom anyát, minden rendben lesz. Megtalálom a többieket is: Jennát, apát, Archert, Calt.

Szomorúság és rettentő fáradtság telepedett rám. Ha anya nincs itt, akkor teljesen hiába röptettem el magam az ellenség területére, meghozzá varázserő nélkül, szülők nélkül, barátok nélkül.

Abban a másodpercben erős késztetést éreztem, hogy feladjak mindent, és lefeküdjek a földre. Ha úgyis elvesztettem mindent és mindenkit, kit érdekel, mit akar velem csinálni ez a kiskorú bűnöző?

De gyorsan elnyomtam magamban a késztetést. Ha túléltem a démonokat, a hullaevő szellemeket és a démonüveg-robbanást, ami kicsinálta a fő rongybabát, akkor ezt is túl kell élnem, akár itt volt az anyám, akár nem.

Megszorítottam a kardmarkolatot, de olyan erősen, hogy szinte fájt. A fájdalom jól jött, mert legalább nem ájultam el, és ha a tudatomnál maradok, Izzy nem tud élve felboncolni, vagy mit tudom én, milyen válogatott szörnyűségeket szoktak ezek művelni a démonokkal.

Vagyis az egykori démonokkal, vagy mikkel.

– Szóval itt a főhadiszállások – próbáltam gondolkozni. – Biztos teli van bunkerekkel és szögesdróttal.

Izzy elhúzta a száját:

– Dehogy!

– Hol van ez a főhadiszállás...? – Kérdeztem, de elcsuklott a hantom. Nem tudtam, hogy a föld reng-e, vagy én remegek. Ahogy azt sem, hogy az elemlámpa kezd lemerülni, vagy a látásom homályosodik el.

– Ne! Nem akarok elájulni – motyogtam.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Hangosan is kimondtam?

Izzy lassan felállt:

– Nem vagy túl jó bőrben.

Izzyre meredtem volna, ha a szemem nem azzal lett volna elfoglalva, hogy a koponyámban maradjon. Csattogást hallottam, és rájöttem, hogy a fogsorom az.

Nagyszerű. Éppen most kapok sokkot. Annyira hiányzott...

A térdeim elkocsonyásodtak, és a kardba kapaszkodtam.

Ez Archer kardja. Nem ájulhatsz el, mert meg kell őt találnod! – figyelmeztettem magam.

De késő volt. Megrogyantam, Izzy pedig a töréért nyúlt.

A hátam mögött halvány derengésre lettem figyelmes. Zavartan megfordultam. Azt hittem, a vadászó Brannickok azok. De ekkor egy energianyaláb csapott belém, és azonnal felismertem.

Varázserő volt.

Azt sem tudtam hirtelen, hol vagyok. Varázserő volt, de valami nem stimmelt vele. Ugyanis nem az enyém volt. Az én varázserőm a földből szivárgott fel, és a talpamon át hatolt a testembe. Ez meg olyan volt, mintha valami könnyű és hűvös hullana a fejemre. Mint a hó.

Mint Elodie varázsereje.

Mert ez az én varázserőm, te idióta – sziszegte Elodie a fejemben.

– Tessék?!

Egyik karom felemelkedett, de nem én mozgattam, és nem én lőttem ki az ujjam végéből az aranyszínű sugárnyalábot, ami Izzy hátába hatolt.

Izzy kiáltva rogyott a földre.

Előreléptem, és felemeltem a kardot, valahogy úgy, mint egy zsinóron rángatott baba. Éreztem a kard vésett markolatát és a fájdalmat a

vállamban, amit a fegyver felemelése okozott, de a mozdulatot nem én irányítottam.

Izzy háttal egy fatörzsnek esett, a kardom hegyét a torkának szegeztem. Megpróbáltam a tudatom mélyére ásni, miközben átjárt Elodie diadalérzete.

Felkiáltottam magamban: *Kifelé a fejből! A szobámat sem akarom megosztani veled, nemhogy a testemet!*

Dehogy szállok! – felelte Elodie.

– A kezemben van az életed, Izzy! – hallottam magamat vicsorogni. – Vagy elárulod, hol van az anyám, vagy felvágottat csinállok belőled!

Izzy levegő után kapott, és nagy, zöld szemébe könnyek gyűltek.

Ez a lány csak tizenkét éves, Elodie! – tiltakoztam.

Kit érdekel! – szinte láttam, ahogy forgatni kezdi a szemét.

– Én... – kezdte Izzy, aztán valami mozgásra lettem figyelmes a szemem sarkában.

Hátra akartam nézni, de Elodie a lányra szegezte a szemem.

– Van abban valami pikáns – kezdtem, és éreztem, hogy a szám gúnyos mosolyra húzódik –, hogy egy Brannickot egy démon L'Occhio di Dio kardjával öl meg, nem gondolod?

Van mögöttünk valami, te hülye! Hanyagold ezt a főgonosz-szöveget, és nézz már hátra! – kiáltottam magamban Elodie-nak.

De Elodie-nak esze ágában sem volt rám hallgatni.

Láttam, ahogy Izzy arcán a rémület megkönnyebbüléssé változik. Nem tudtam, melyik érzés az erősebb, Elodie zavarodottsága vagy az én rettegésem, de mindkettő az én torkomból bugyogott fel. Végül mindkét érzést felszámolta egy fájdalmas és erős ütés, amit a tarkómra mértek.

3. FEJEZET

Meghaltam. Mi más magyarázat lenne arra, hogy egy kényelmes ágyban fekszem, hűvös és ropogós ágynemű alatt, és valaki a fejemet simogatja.

Kellemes volt. Ezek szerint halottnak lenni jó dolog. Szívesen elszunyókáltam volna így az örökkévalóságig. Még jobban magamra húztam a takarót. A kéz a hátamra vándorolt, és hallottam, hogy valaki halkán énekel. Az ismerős hangtól fájdalom hasított szívembe. Nem is csoda. Az angyalok hangja fájdalmasan szép.

– „Pincérnő voltam egy bárban, amikor megismertelek, és a borraló volt a te kezed” – búgta a hang.

Egy angyaltól ez meglehetősen profán dalszövegnek számított.

Aztán rájöttem, ki énekel.

– Anya! – kiáltottam, és megpróbáltam felülni. De hiba volt, mert fájdalom hasított a fejembe.

Gyengéden visszatolt a párnámra, és megláttam az arcát, amit aggodalom és könnyek barázdáltak, de olyan gyönyörű volt, hogy legszívesebben én is elsírtam volna magam.

– Ez a valóság, ugye? – néztem körbe a kis szobában. Homályos volt, és faillatú. Talán cédrus. Az ágy mellett üres támlásszék állt. Vörössárga fény szivárgott be az ablakon, abból tudtam, hogy alkonyodik. – Nem álom vagy hallucináció, amit az eszméletvesztés okozott, ugye?

Anya átkarolta a nyakam, és száját a halántékomnak nyomta:

– Itt vagyok, drágám, tényleg itt vagyok!

Aztán sírni kezdtem. De nagyon.

Csak úgy rázott a zokogás. Zokogás közben megpróbáltam összefoglalni a Thorne Abbey-nél történeteket, de nem sikerült túl értelmesre. Amikor a sírás csillapodott, anyához bújtam, és remegve kapkodtam levegő után. Ő is sírt, könnycseppjei a hajamra hullottak.

– Elég csapnivaló nyaralás volt – zártam az összefoglalómat. – Most te jössz!

Anya felsóhajtott, és még szorosabban ölelt magához:

– Jaj, Soph – mondta vékony hangon –, azt sem tudom, hol kezdem!

– Például azzal, hogy hol vagyunk – mondtam.

– A Brannickok főhadiszállásán.

Minden eszembe jutott. Izzy, a kard, meg Elodie, akinek sikerült egy gyilkos marionettbábuvá változtatnia.

Elodie, bent vagy még? – kérdeztem némán, de nem érkezett válasz. Én voltam az egyetlen a fejemben. Ha már a fejnél tartunk, megkérdeztem:

– Mi történt a fejemmel?

– Izzy nővére, Finley, a húga keresésére indult. Izzy szerint varázserővel támadtál rá. Én azt hittem, már elvesztetted az erődöt.

– El is vesztettem, csak... majd később elmagyarázom. Térjünk vissza Finley-re! Mivel vágott fejbe, egy baseballütővel? Vagy egy kamionnal?

– Egy zseblámpával – hajtotta félre a hajam a pinponglabda nagyságú púpon.

Hallgattunk egy darabig, mert tudtuk, mi lesz a következő kérdésem. Miért tölti anyám a nyaralását egy csapat démonvadász között, amikor világegyetében menekült minden varázslattal kapcsolatos dologtól? De valami azt súgta, akármit válaszol, nagyon bonyolult lesz. És nagy valószínűséggel kellemetlen. Bármennyire szerettem volna megtudni, mi hozta őt ide, talán mégis jobb megvárni, amíg az agyam nem akar kifolyni a koponyámból.

– Meleg van odakint – folytattam, mert az időjárásnál semlegebb téma nem jutott eszembe. – Hol vagyunk, hol laknak a Bran-nickok?

– Tennesseeben.

– Valóban? – felültem, és az anyámra néztem. – Egy Itinerisszel jöttem Angliából. Az egy varázskapu. – Anyám úgy bólintott, mint-ha jól tudná, miről beszélek. – A lényeg, hogy éjjel indultam, és éjjel értem ide, vagyis nem lehet túl messze.

Anyám az arcomat fürkészte:

– Sophie, a Thorne Abbey három hete porig égett.

Rámeredtem. Nem akartam elhinni. Tegnap ott voltam, ma meg itt.

Anyám megrázta a fejét, és megérintette az arcomat:

– Drágám, tizenhét nappal ezelőtt tudtuk meg, mi történt. Azt hittem, hogy... – csuklott el a hangja. – Azt hittem, fogságba estél, vagy meghaltál. Amikor Finley idehozott, olyan volt, mint valami csoda.

Az agyam vadul pörgött.

Tizenhét napja.

Emlékeztem, hogy beléptem a sötét és csontváz Itinerisbe, aztán egy-két pillanat múlva már az erdőben feküdtem. Hogy telhetett el tizenhét nap néhány másodperc alatt?

– Ha olyan régen történt, biztos kaptál hírt apáról vagy Calról, vagy a Casnoffokról.

– Eltűntek – mondta egy hang, és amikor felkaptam a fejem, ismét fájdalom lett a jutalmam. Egy asszony állt a küszöbön, az ajtókeretnek támaszkodott, és kezében gőzölgő bögrét tartott. Fehér és fekete rövid ujjú pólót viselt. Haja vörös volt, sötétebb, mint Izzyé, és hosszú fonatban lógott a vállára. – Elnyelte őket a föld – lépett be, és anyám teste megfeszült mellettem. – Azt a varázslósrácot, James Athertont, meg a másik varázslót, és a Casnoff-boszorkányokat is a házi démonjuddal együtt. Amíg fel nem tűntél, és nem akartad megölni a lányomat, azt hittük, te is az ő sorsukra jutottál.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy ez a félelmetes nőszemély csak is Aislinn Brannick lehet. Még a látványától is összeszorult a gyomrom. Megköszörültem a torkom:

– Önvédelemből tettem. Ő vette először elő a tőrt.

Aislinn legnagyobb meglepetésemre felhorkant, amit nevetésként is értelmezhettem.

Felém nyújtotta a bögrét:

– Idd meg!

– Mit szólna hozzá, ha visszautasítanám? – néztem a fekete lötytyre, aminek fenyő- és földszaga volt, és Aislinnből simán kinéztem, hogy egy kis patkánymérget is szórt bele.

– Tőlem! Nekem nem fáj, ha fáj a fejed! – felelte.

– Idd csak meg! – biztatott anyám, és nem vette le a szemét Aislinnről. – Segíteni fog!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Azzal, hogy megöl? Biztos vagyok benne, hogy elmulasztja a fej-fájásomat, de mi lesz a mellékhatásaival?

– Sophie! – szólt rám anyám halkán.

Aislinn elismerően nézett rám, és a szája körül halvány mosoly játszott:

– Nagy szája van, meg kell hagyni. Biztos az apjától örökölte, te mindig szerény voltál – vetette oda anyámnak.

Anyám felé fordultam. Egyre sápadtabban és zavartabban néz-te Aislinnt.

– Öt perc múlva legyetek lent! Családi megbeszélés lesz! – állt az ágy végébe Aislinn. Vonakodva a löttybe kortyoltam. Rosszabb íze volt, mint képzeltem. De amint lecsúszott a torkomon, enyhült a fájdalom a fejemben.

– Nem tudják nélkülünk megtartani? – dőltem az ágytámlának.

– Mi közünk nekünk a Brannickokhoz?

Kínos csend állt be, és amikor felnéztem, észrevettem, hogy anyám és Aislinn egymást bámulják.

– Még nem tudja? – kérdezte végül Aislinn.

Düh és rettegés kúszott fel a torkomon. Nem akartam felfogni. Nem álltam rá készen, hogy feldolgozzam.

De amikor megláttam anya gyászos és aggódó arcát meg a takarót markoló kezét, már tudtam. Tudtam, hogy akár el akarom fogadni, akár nem, ittlétének nagyon egyszerű az oka.

Hallottam a hangom, ahogy mégis rákérdezek:

– Mire céloz, anya?

Aislinn válaszolt helyette:

– Mindössze arra, hogy édesanyád közülünk való. Vagyis te is Brannick vagy.